Any II - Núm. 34
17 de juliol 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp.ª a l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Ai! amb aquesta calô,
qualsevol beu en porró!

El dia 24 de juliol

A TOTES LES LLIBRERIES

LLATZER DE TORMES

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novelles dels millors autors estrangers traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts de cada mes

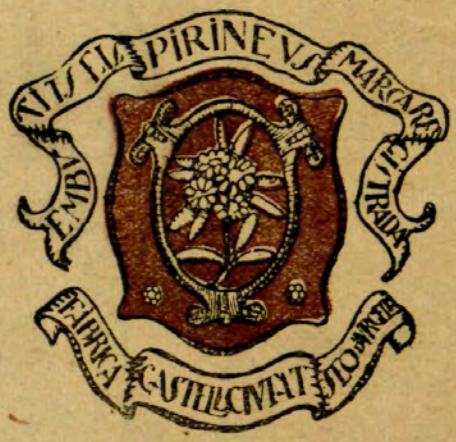
Preu: 50 cèntS.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barcelona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124 / A BARCELONA, NÚM. 2023-A / A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castellciutat (Seu d'Urgell)

GRAN BALNEARI ESPLUGA DE FRANCOLI

Clima excel lent de repòs a 600 metres s/m Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres de carretera.

Tocant al Monumental Cenobi de POBLET

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre obert des del 7 de juny

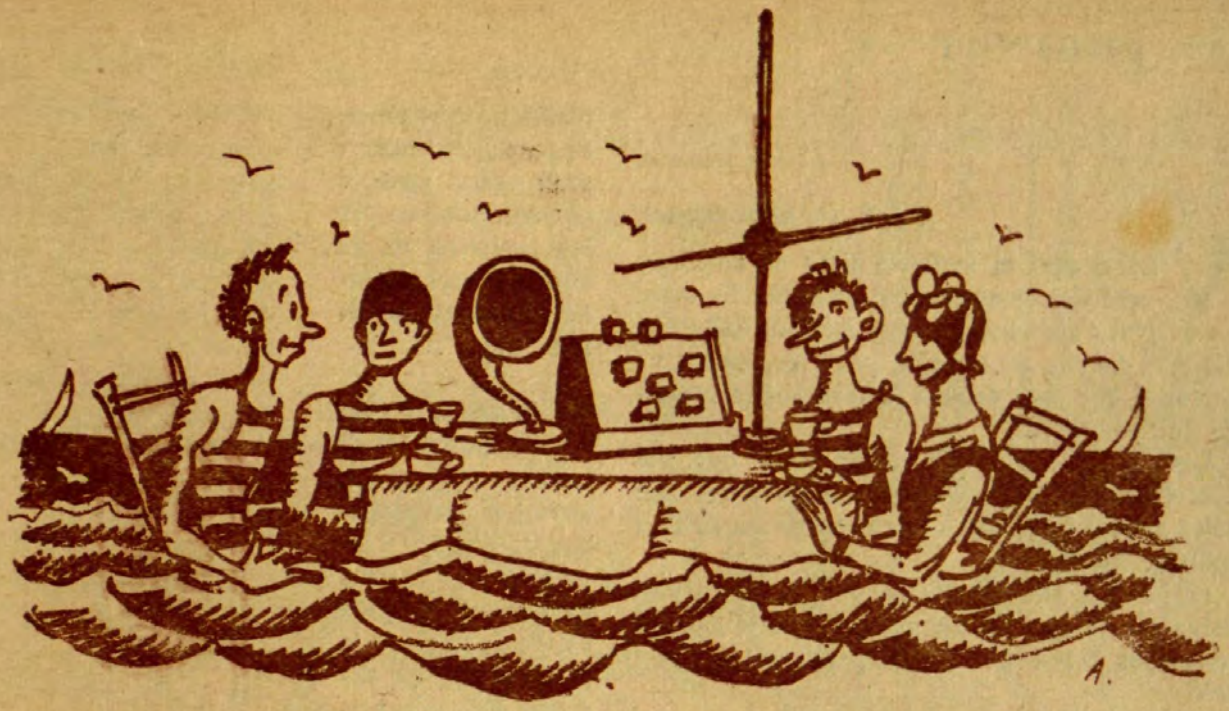
Cèlebre aigua regeneradora de la FONT DEL FERRO

XALETS 37 que es lloguen des de 170 a 2,500 pessetes al mes.

Hostatge econòmic a la MASIA DE L'AIGUA

ADMINISTRACIÓ: BRUC, 114, PRAL. 2.ª :-: BARCELONA

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

AIGUA FINS AL COLL

Què ho fa, que els homes siguem tan poqueta cosa! Menyspreem les bèsties perquè sempre fan unes mateixes coses, i no poden moure's de l'òrbita limitada de llurs sensacions; i perquè nosaltres—oh! nosaltres, els homes!—som lliures, i fem allò que volem, sense necessitat de subjectar-nos als manaments de les forces materials de la naturalesa. Però, ben mirat, ben mirat, no som tant com gallegem.

La prova. A veure, ¿per què a l'hivern, tot és parlar de oh! quin fred! i a l'estiu de oh! quina calor? Voleu més rutina, ni més xavacaneria? De totes les persones que trobeu, d'un cap de dia a l'altre, ¿quantes són les que no us escometen amb el tema de la calor? No cap, o molt poques, i encara potser per descuit. Es veritat, o no?

El mateix podríem dir dels qui se'n van a fora. Sentireu que diuen:—Jo, si no me'n anés a fora, a l'estiu, em sembla que em moriria. A on va a parar, amb aquesta calor que fa!..—I d'això en diuen ésser lliures? Els veritablement superiors, els lliures són aquells que a la calor li planten pit, i la vencen, naturalment, sense moure's de Barcelona.

D'aquesta mena som nosaltres. Nosaltres sí que—modèstia salvada—ens considerem, i som, superiors i homes de tremp singular. No parlem de la calor, no ens en queixem, treballem de la mateixa manera, no ens donem importància per dissimular la mandra, no anem a fora, a estiuejar... i no perdem la gana.

En canvi ens distraiem d'allò més contemplant les escenes de la vida d'estiu: escoltant com canten el gramofons i com parlen els lloros, amb aquella dolça parla, i veient com la gent posa els peus a la galleda, i com va tirant, amb l'aigua fins al coll...

A propòsit—i justícia sigui feta als homes!—Verament hi ha casos que demostren que no sempre els homes fan una mateixa cosa, i que, de vegades, també saben deseixir-se de la rutina... Una d'aquestes proves rau en això de trobar-se amb l'aigua fins al coll. Vosaltres, estimats llegidors, sabeu la terrible situació de l'home que es troba amb aigua fins al coll.

Però, també, en canvi, fixeu-vos en aquests individus que, per esquivar la calor, es posen amb aigua fins al coll, i així viuen de la millor manera... dinen, i sopen, i escolten concerts per telefonia sense fils, fan el joc de tres, escriuen si a mà ve...

UB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Senyors: això que aquí veuen no és una fantasia estiuenca, eixida del nostre magí, és autèntic: que es troben amb aigua fins al coll és absolutament autèntic.

FLUMELL.

Les glòries de la dispesera

A J. S. O., altra víctima.

VEU'S aquí el veritable tipus de dispesera que Barcelona cria en son redòs. Es vella, i, a desgrat d'això, bellugadissa, com una ballarina. Els seus cabells tot embulls, plens de cosmètic i untuosos, que prou delaten la seva antiga professió de "peinadora".

Les ungles, llargues, demostren pla bé que, per estalvi del ganivet, serveixen, mantes voltes, per pelar patates i per altres feines casolanes de l'art culinari.

La llengua. Oh, aquella llengua!... Tan o més llarga encara que les ungles, que sols ix del seu reclòs per deixar anar un raig de verí a tort i dret.

I després, de sota aquella cabellera que ja coneixem, que sembla de blat de moro, pengen per cada costat de galtes, dues puntes d'orella, plenes de... de poesia.

Sabut és que tota persona té un esperit que la fa viure, i rarament es trobaria un d'aquests esperits que no fos mantingut per un ideal. Doncs bé; ella també està en possessió d'aquest ideal, i és: passejar pel terrat amb aquella garbositat, arreglant les flors, tot cantant el "Vaya calor", i peixar les gallines; heu's aquí el seu ideal predilecte, que a voltes (quasi sempre) fa que negligeixi les obligacions que té amb els dispesers. ¡Quantes vegades, en contemplar l'esment de què són objecte aquelles bèsties, no m'he pogut tenir d'exclamar: Qui pogués ésser d'elles! I amb tot, poc se'n manca, per semblar-nos-hi. ¿Què és més, la nostra habitació de dormir, que un galliner, o un corralet?

Per refrescar-se no hi ha com ficar els peus a la galleda.

Una mena d'animalons, de cama llarga, van explotant la seva indústria, teixint cortinatges pel sostre. Els escarbats, amb llurs vestits de cerimònia, es passegen amunt i avall, com amos i senyors, ficant-se per les escletxes de la maleta i trapacejant-ho tot; i encara altres "coses".

I del seu fill? Qué en direm d'aquell bordegàs de vint-i-dós anys i el nas empebrotat; d'aquell "bibelot" del "sexo feo", que es posa polvos de patata a la cara, els vespres, ans d'anar a dormir, perquè li conservin aquella "sonrosor y fino cutis con que le ha dotado la madre Natura". D'aquell xicot, que es passa dues hores davant del mirall, cantant la "Montería", i contemplant com se l'hi infla la gargamella, per deixar sortir aquelles estrofes del "Hay que ver", i que té la superstició de no voler ésser mai el tercer a encendre el cigar en un mateix llumí, tement les conseqüències?...

Amb aquestes calors fins el mercuri del termòmetre explota.

I ara, dispesera, et toca a tu cantar les glòries dels teus dispesers.

LA CUSTARIA

I en Papitu què?

El Ton del Gas, bada. Va borinotejant, i no s'adona del nostre Papitu.

Qualsevol que vagi sentir-lo a Bilbao quan els de l'Ateneu van anar-hi, parlaria d'ell. Quin *pico de oro!*

Ja l'havia sentit jo de vegades a "casa nostra", però mai m'hauria cregut que tingués aquell *asiento!*

No sé pas on ho deu haver après: si quan era republicà, quan pintava la cingonya als *ceballuts* o a les classes de cultura del Casal. No ho sé!

Vaja de Papitu! Ell, també?

Hijo, de qué te las das?

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

EL FILL DE LA MARIETA

Turó-Par vilafranquí, a les deu del vespre.

Del balconet estant

PROGRESSANT, SEMPRE

No ens admiràvem que abans—i ara, també!—les bèsties parlessin? Si d'això ens admiràvem, més ens hauríem d'admirar que parlin fins les "tendes de robes". Que no?... Mireu els paràgrafs que transcribim, d'un escrit que trobàrem passant per Esplugues de Llobregat:

Muy distinguida señora:

Presente:

"La Plana" de Esplugas tiene, por fin, el nuevo atractivo que le faltaba. Se cumplieron los legítimos deseos de usted. Ya tiene casa de ropas hechas y por confeccionar.

Hemos pasado horas de prueba antes de llevar a cabo esta obra, pero al pensar que podríamos merecer de usted la única recompensa que nos guía, que es su satisfacción, no nos han dolido prendas para alcanzar lo que usted se merece, Señora.

Tenga el convencimiento usted, Señora, que economizará, porque vendemos más barato que ninguno y porque no nos guía otro afán que el de tener satisfechos a nuestros clientes y amigos.

Grandísimo surtido de ropa confeccionada para caballero, también le ofrecemos.

Quedamos de usted, Señora, sus affmos. s. s.

q. b. s. p.

TIENDA DE ROPAS

Admirats, no podem menys de felicitar-los.

GALANIA.—Vagi dient, senyoreta; jo, mentrestant, vaig treballant; no m'agrada perdre el temps.

PER FI, TRANQUIL!

Hi havia un individu que tenia molta por que un altra no li donés una bastonada, que el deixés baldat. Amb aquesta por, aquell subjecte estigué prop d'un any a l'aguait, recelós i vigilant.

Però—una hora tonta!—per fi, un dia bada, i aquell seu contrari li clava una bastonada, que el deixa estabornit.

Aleshores el pobre diable bastonejat, exclama:

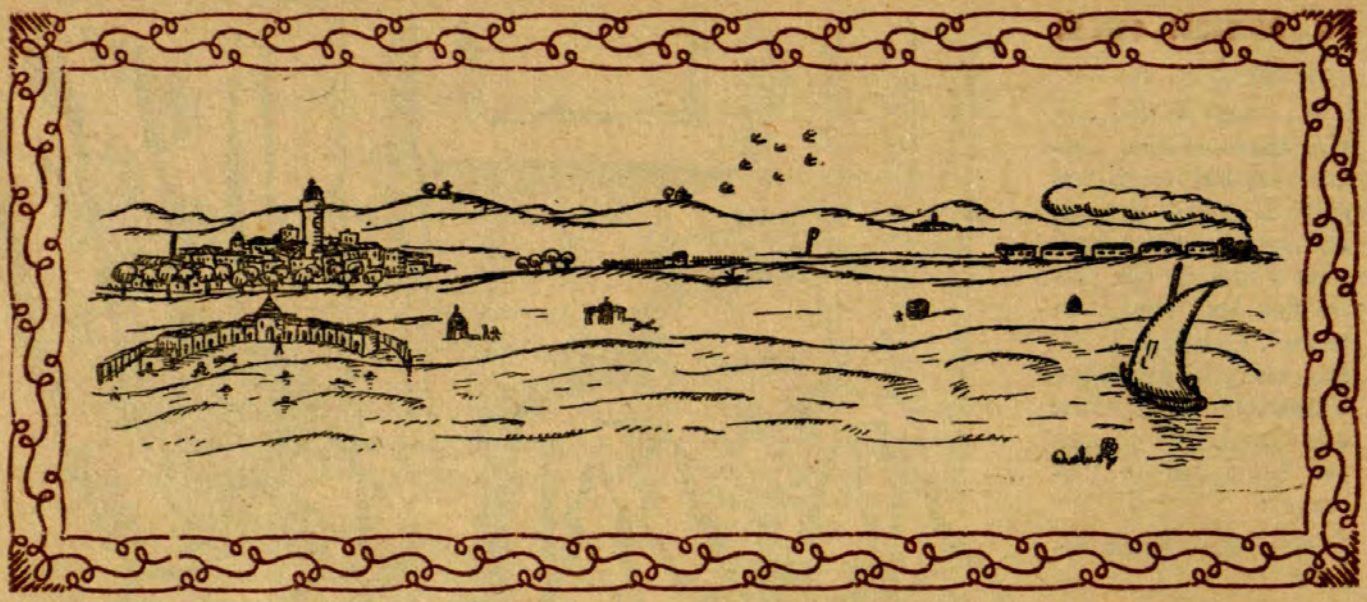
—Gràcies a Déu! ara ja podré estar tranquil.

EL CHOR D'EN MAGI...

Si la vida és música, bé ha d'haver-hi homes que toquin els instruments... L'home gros, posem per cas, és el bombo. El petit, el redoblant. El prim, la flauta. L'encorbat, la lira. Els de qualsevol estatura, però necis, toquen el trompon. I com que, qui més, qui menys, de vosaltres, l'ha sentit cantar, aquest Chor, aquest Chor que, segons bones veus, fa anèmia de sentir, perquè no hi ha cap baix que valgui res, ni cap segon que pugui anar, crec que us haureu fixat, també en què els que van darrera del trompon toquen el violon. No fa?

X.

Biblioteca de Catalunya

La Costa: Badalona, Mataró, Sant Pol

III de la pellícula "Biografia dels llocs d'estiueig de Catalunya".

SI la nostra memòria sap de què se les hau (de vegades, dit sigui amb perdó, també fa catúfols), vàrem llegir en Homer, millor dit *Homero, traducción de Don Segalà*, que ja de temps immemorial allò que diuen "el tren dels marits" és pres de la Costa, començant per Barcelona, passant per Poble Nou, Badalona, Masnou, Mataró, fins arribar a Sant Pol. En aquest trajecte és on més domina el tren dels marits; no hi ha dubte, en efecte, realment (són frases pescades en Homer, millor dit *Homero, traducción de Don Segalà*). No és estrany que el clàssic grec ho posés de relleu en els seus immortals poemes; immortals diem, sí, encara que siguin *traducción*.

Quina animació, quin anar i venir, i quin bullit —que diria En Pitarra; *cocido*—que diria *Don Segalà*.—Fa bé la Companyia de M. S. A. de posar tan abundós servei, per les moltes famílies honrades, decents, i acomodades, que van a estiuejar a la Costa, i els maridets de les quals han d'anar cada dia a Barcelona a guanyar el pa. Bé val la pena de fer aquest sacrifici per tenir la família a prendre el sol, ai! volem dir a prendre la fresca en els pobles de la riolera costa.

Un passeig en tren per aquest tros de la Costa és una delícia. A penes sortits de la gran estació de Barcelona, pels voltants de Poble Nou, veieu aquells paraments, sempre amatents i a punt; us fan posar seriosos i us omplenen de respecte. Però tot seguit podeu girar els ulls a l'altra banda, i veieu cases, casetes, barracons, rafals, enramades, llocs d'esbarjo, llocs de xivarri i d'alegria.

Tireu més endavant, i ja teniu: a la una banda la platja oberta; a l'altra banda, el camp obert. Les platges de la Costa són un veritable formiguer de persones (sense marits, pobrets!). Aquestes persones es banyen, prenen magnífics banys de sol. Alguns joves i algunes noies s'escarrassen a tornar-se ben morenos: es veu que els agradaria ésser bruns i foscos de cara, com els de *la tierra de María Santísima;* però, per més que facin sembla que no passaran de la terra de *la Virgen del Mar.*

Els camps de la Costa són uns camps que dóna gust de veure. Molt diferents plantacions hi ha, i molt ben conreades; i no hi manquen, és clar, pebrots, llenques de carabasses, blat de moro, i fins algunes porcions de bancals de pastanagues.

I de tant en tant, perquè hi hagi de tot, també veieu "Villa Cariño", "Villa Teresita", "Villa no me olvides".

En fi, si nosaltres coneixéssim algun neurastènic, li recomanaríem un passeget per la Costa. Els bons aires de la mar i de la terra el tonificarien. I els granets de sal, que per ací i per allà hi ha escampats, el farien riure de bona gana.

ONE STEP

Hemeroteca General

VILAFRANCADES

Una interviú amb una ombra.

EIA temps que perseguia la idea de tenir una assentada amb el Jaume més popular de la vila dels francs.

Però, si bé no he pogut aconseguir d'interviuar a ell, en persona, he interviuat a ell en ombra. I val a dir que té bona "sombra": perfectament llarga (el senyor Jaume és una persona molt llarga), discretament dúctil i manejable, i abastament apta per fer quedar bé al més exigent èmul de Ciceró, digui's Don Santi... o el nom que es vulgui.

La ombra va presentar-me mil excuses (tant de gust, gràcies, no hi ha de què), quan la vam trobar, imitant el seu original, mentre democratitzava els costums regant amb una caldera de carrer de Puigmoltó. Vaig celebrar les seves aptituds i ella va començar:

—El senyor Jaume (abans li deien Mongeta sol) està molt ocupat. Es lleva de bon matí i cap al treball. Esmola que esmola. Quan és al taller, està preocupat pensant què dirà diumenge a Torrecillas o a Hucha o al cal Carton. Acaba la feina i etziva el discurs davant una lluna o un balancí que fan de públic—després el públic farà de lluna amb un cove i de balancí.—I, quan ja li sembla tot acabat, ve don Santi... amb una carta del *dallò* o un pagès perquè *d'això* i no li resta temps per ell.

Sort que el senyor Jaume és molt actiu. Ja va demostra-ho quan va ésser regent de can Seixanta. Ni el Fusteret fent discursos ni el senyor Joan d'ara no fent-ne, cap no pot comparar-s'hi.

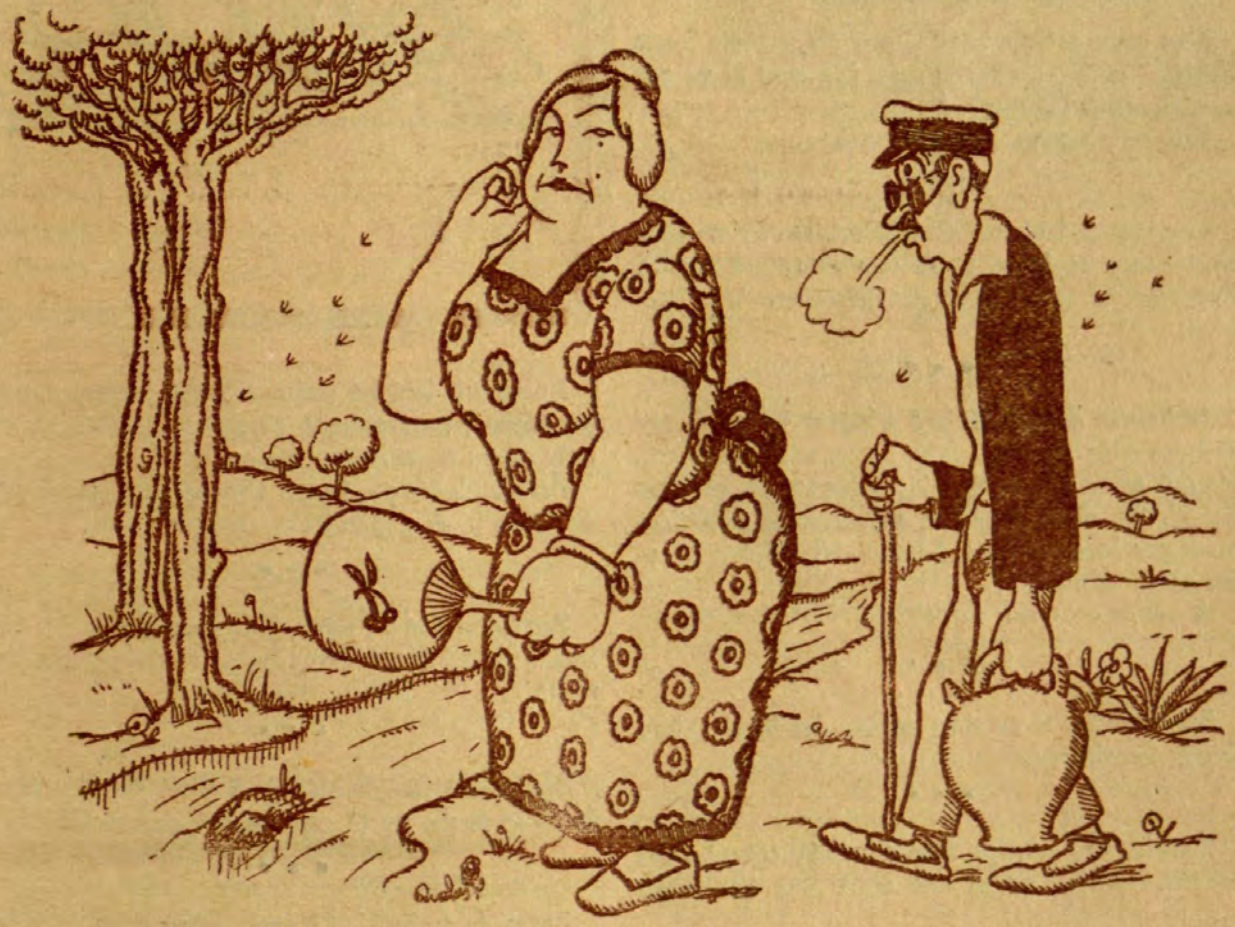
Demano un fragment de discurs a l'ombra, i em recita un a punt d'ésser pronunciat, que reprodueixo tal com raja:

"Vasinos de La Aselga, el belén de nuestra agua! No ma conoseis? Soy el propietario de "El Marco de Olivo", aquella botiga de la calle de *d'això*. No soy político, porqué los políticos *dallò* y yo soy un industrial honrado que no me meto con nadia i dejo el trabajo por veniros a dasir lo que os dirà, al final, el distinguido letrado *d'això*. Es un sacrificio lo que hago para combatir los de la *ceba*, pues en casa tengo 12 camas buenas y baratas, 12 *cadiras* y otras cosas que si después de dar tres *bibas* quereis, podreis ber el sàbado en mi botiga que todos ya me conaseis. Hay dicho".

Agraeixo a l'ombra l'atenció i la convido a fer un rosolis a cal noi-noi, però no accepta perquè té el deure i el *dever* de no separar-se del seu autèntic possessor.

TON DEL GAS.

Hotel del Brinco.—Vilafranca.

PEL CAMP, DAVANT D'UN REC

—Martinet, ja no m'estimes! Ara fa 15 anys jam'hauries volgut passar a coll-i-bé!

UAB Biblioteca de Comunicació Hemeroteca General

SETS I VUITS

Sembla que els empresaris d'"atraccions" estan alarmats, perquè les "muntanyes russes" els dóna poc rendiment.

Es clar: amb la competència que els fan els tramvies...

* * *

Corridas de Bilbao.—El tercer toro empitonó a Juan Loizaga: herido.

* * *

En Madrid, toros. Palmas, pitos, toros, becerros, bueyes, escàndalos y otros excesos.

* * *

Sevilla.—Cogida de Lorenzo Latorre: se retira a la enfermería con una contusión de importancia.

* * *

Ciudad Real.—Antonio Romero, después de banderillear dos toros, es cogido. A la enfermería.

* * *

Una bona notícia. Els "Grans Magatzems Santa Eulàlia" cada dia creixen més, i la gent hi va que sembla que ho donin.

Ens en alegrem. Entesos?

* * *

Corridas de Bilbao.—El banderillero Primo Garra apodado el Aúpa, sufre una aparatosa cogida. Recogido y trasladado en gravísimo estado al hospital.

* * *

Ja havem anat a Mataró a donar un tomb per prendre unes quantes vistes per al número vinent. Mataró és una bella ilusió: asseguts en el "Bar Iluro", en plena Rambla, refrescats esplèndidament per Josep Maestu, havem vist qui sap quantes coses boniques.

A veure com ens sortirà.

* * *

Salamanca.—Gravísima cogida del banderillero Felipe Fernàndez.

* * *

Madrid.—El diestro Maera queda colgado del sobaco derecho, en el que sufre una herida de alguna importancia.

* * *

Ja no cal que ens faci por l'eixut. A Sitges sembla que s'han trobat abundoses aigües subterrànies.

—*Escolti, mestre*
—*El primer, tre*
—*Molt bé; faci'n*

No se sap ben bé quina direcció porten, aquestes aigües; naturalment, perquè són subterrànies, com altres coses subterrànies.

Però amb temps, i amb 152 mil pessetes (i 374 de "pico") es poden saber moltes coses.

* * *

Sagunto.—En los toros, José Martínez, sufre una herida de 15 centímetros en la región glútea derecha.

* * *

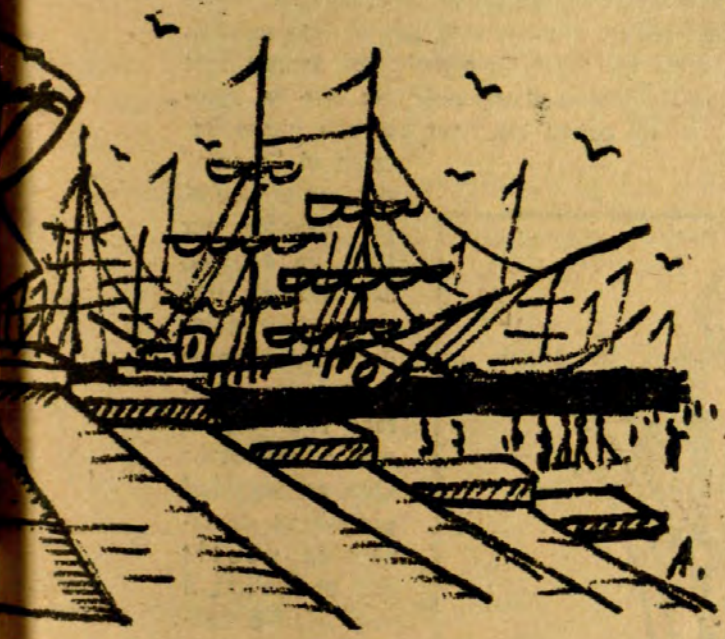
Sevilla, toros.—Cogida de Rafael Posada; herida en el pecho de 15 centímetros de extensión.

* * *

Borsa de treball.—Si algú, amargat de la vida, no sap de què fer mànegues, li aconsellem la següent provatura:

Que vagi a Sitges, que es "retiri", i que provi a veure si a la casa de la vila hi ha alguna vacant de quatre o cinc mil pessetones.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Hemeroteca General

nt val un retrat?
setes; els altres, dos rals.
un dels altres.

* * *

Corridas de Bilbao.—José Basa, recibe dos puntazos en el escroto: probable fractura, además, de la clavícula izquierda.

* * *

El banderillero Lagares resultó contusionado en la región glútea. (Ciudad Real).

* * *

A la Rambla, davant del carrer de "Fernando" hi ha uns munts d'"adoquins", que hom no sap per què serveixen.

Nosaltres sí, que ho sabem: serveixen per mostra.

* * *

En Carmona.—Cogida de Manuel Muñoz.

Corridas de Bilbao.—Antonio Farcia recibe una cornada de doce centímetros de profundidad.

* * *

Actualment a París estant repintant la torre Eiffel. Diu que s'hauran de menester 25.000 tones de pintura. Bah!

Hi ha taques que ni amb 25.000 tones de pintura no podrien dissimular-se.

* * *

Madrid.—El picador Mariano Sirvent sufre fractura del fémur derecho, en la lidia del tercer toro.

Sevilla, toros.—Manolo Martínez sufre una herida en la cara interna del muslo derecho, de seis centímetros de profundidad.

* * *

A Washington diu que van a fundar una Universitat "flotant". No sabem si serà per sistema de suros o de carabasses.

Tant si és d'una manera com d'una altra, nosaltres els en podríem ensenyar un model.

El rellotge del senyor Borguñó

S'HA parlat moltes vegades de les torres del senyor Esteve i dels àpats del senyor Recolons. Jo vull parlar aquesta vegada del rellotge del senyor Borguñó.

Es un rellotge misteriós.

Ningú encara no li ha vist l'esfera. Un hom no sap si en ella hi ha xifres gòtiques o romanes; però és el cas que té molta anomenada i el do de fer arribar a misses dites per tot arreu.

Fins diuen si aquell carrilet tan simpàtic i desesperat de Barcelona a Igualada també es regeix amb l'horari marcat per aquelles agulles.

Aquell bon senyor arriba tard. No cal pas que el recriminem ni protestem de la tardança. Ell respon amoscat que ha arribat a l'hora justa i... efectivament donem llambregada al rellotge del senyor Borguñó, i marca exactament l'hora dita per ell.

No en té prou de fer anar amb retard el senyor Borguñó, si no que també ha encomanat l'especialitat a tothom, i moltes vegades quan arribo tard al treball els meus companys així que trec el nas per la porta, em pregunten si porto hora Borguñó.

Ja s'ha acabat portar hora del *Meridiano de Greenwich* i del *Mariano de Odena*. No hi ha més hora oficial que la que marca el rellotge del senyor Borguñó.

Jo i molts com jo, estem desesperats en pensar que tenim de morir a l'hora justa que tenim assenyalada i que el senyor Borguñó, mercès a son rellotge, tindrà de morir ab retràs i qui sap les hores.

Benvolguts senyors de l'Acadèmia de Ciències, Conservadors de l'hora oficial; vosaltres que teniu una magnanimitat gairebé omnipotent, no podríeu recollir aquell misteriós rellotge i servar-lo dins una vitrina, per encant i ensenyament de generacions presents i esdevenidores? Ultra de fer un gran bé a la humanitat faríeu que tant el senyor Borguñó, com jo i altres mortals arribéssim a l'hora, per tot arreu; fins aquell carrilet de les nostres penes, que ja fóra un vertader miracle i un gran bé per tothom.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

El Cavaller Estovat.

A L'OMBRA DEL CASTELL

EL CINEMA

En admirar, plens de sorpresa, les gestes d'un "as del mastegot" ombrejades en la pantalla, sentim una mena de curiositat neguitosa que ens deixa astorats.

Es la força de tot el què no hem vist; és el misteri que no podem escrutar; i la temeritat que, romanent a les fosques, ens fa agafar calfreds, tot això pels pelliculers no passa de ésser la cosa més natural del món.

Fer cine, per molts, és com un deport; anar al cine, per altres, és com una mania. Tot el que es reflexa a la pantalla és obra d'una acurada preparació decorativa davant de l'objectiu. Cal creure sempre en la naturalitat dels "fondos" però no mai en la dels primers termes. Un cop-de-puny mestre que veiem etzivar amb un no res per impressionar-lo necessitaren cinc minuts, fent un moviment cada cop que l'operador donava volta a la maneta.

Al redós dels bons "metteurs" i dels bons artistes es congreguen els destres del "truc" que no busquen res més que llargs contractes per interminables sèries, car saben que tot és fictici, i adequat per entusiasmar "pagesos".

Monts ridículs Tartarins de la pantalla passen per homes invencibles; i en realitat no són res més que Hèrcules de cuneta, saltabancs que també saben maquillar-se, però de pols de les carreteres.

Molts presumeixen d'haver viatjat, haver-se dedicat a tots els deports, per haver-ho vist molt al cine. I de tant de cine, tant de cine, hom acaba essent cinegètic, amic de caçar emocions fortes, que viu més pel cine que per res més, acabant per convertir-se en visionari.

Exploracions selvàtiques? Que no en tenim prou amb la Rambla, per exemple? Assalts de trens, de bancs, atemptats i altres coses tant "corrents" avui dia?—Massa que n'hem vist—Gent morint-se de set? Això ja ho veurem, ja ho comencem a veure! Partits de Foot-ball? D'això no ens podem queixar, i menys ara, que, si dura la crisi, són moltes les cases de comerç que viuran fent "pilotes". Combats d'esgrima? No ens en manquen; jo els conec tots; car els que abans bateren el "record" per poca solta, per jugadors, per tifes de cabaret, són tots els que resten impassibles davant de l'home verament necessitat. No digueu mai a un home: Que et vagi bé! perquè us demanarà un vestit que, en realitat, li vagi bé. No l'engegueu mai a passeig, perquè us el trobareu a tot arreu. No us faci por anar sols i en companyia d'una tranca; car això us preservarà d'un atracament, i, a l'ensems que sereu "as" de "bastos" passareu també per sota d'"oros".

—L'imperi de la garrotada? Ja l'havem vist en dies d'eleccions.

—Costums de la Xina? Massa que ens enganyen, com a xinos.

—Admirar els "ases" del cine? Ja vénen ells sense que ningú els cridi.

La Bertini? Ens en sobren!

—Les estepes? No són gaire lluny.

Es el públic mateix, el que paga, el ver protagonista de les mils i tantes comèdies ridiculitzadores del drama de la vida, exposat sempre davant del sol, l'objectiu, o sota la lluna la reveladora.

FERRAN D'EGARA.

REFRAN IL-LUSTRAT A MITGES (ja basta)

Ballar amb la lletja.

—Què: com ha anat?

—Pse! fora el gelat, tot m'ho haveu servit fred.

Les coses que ens diuen d'Igualada

RESPECTABLE senyor Director: En permeto molestar breument la seva ilustrada atenció, per fer-li avinent que em sembla que tracten de sorpendre la seva bona fe els igualadins que li remeten certs escrits, en els quals alludeixen al senyor Guirigallo, al Club de la pega, al director del Chor Infantil de l'Ateneu, i altres.

Crec, en definitiva, que és donar importància a coses que no en tenen; i tant "els borinotaires", com "el cavaller estovat", són, em fa l'efecte, uns tranquils. I no podria ésser que fossin els mateixos interessats?

I perdoni, senyor director, la molèstia,

Aftm. s. s.

J. CURAT D'ESPANTS.

Nota.—No tenim l'honor de conèixer el senyor Guirigallo, ni el Club de la pega. Havem sentir a parlar de l'Ateneu i de la seva obra, i no ens mereix sinó respectes. De manera que—repetim-ho—creiem que en tots casos no es tracta sinó de passar un xic l'estona amb brometes absolutament inofensives. ...

LA DIRECCIÓ.

Cinematogràfics apunts caçats a la Rambla

Xano-xano, avall van,
dos a peu, sempre badant.

De gala passa un "sereno",
tot fumant-se un "caliquenyo".

Passa En Jaumet Borràs;
al seu darrera, En Pedrola,
fent xirinola.

Encarcarat, baixa l'Ulled
bo i fent ací i allà... l'ullet.

Ara un gamarús, un talòs,
nat a la torre de Pinós.

El "Maño del hoyo" va cap el cau
amb la gorra penjada a un clau.

Els dos a peu, sempre badant,
xano-xano van pujant.

Tres flequers, amb el cullerot serrellat,
van a fer el cau amb Sant Honorat.

Ens saluda l'amic Pons
preguntant-nos si estem bons.

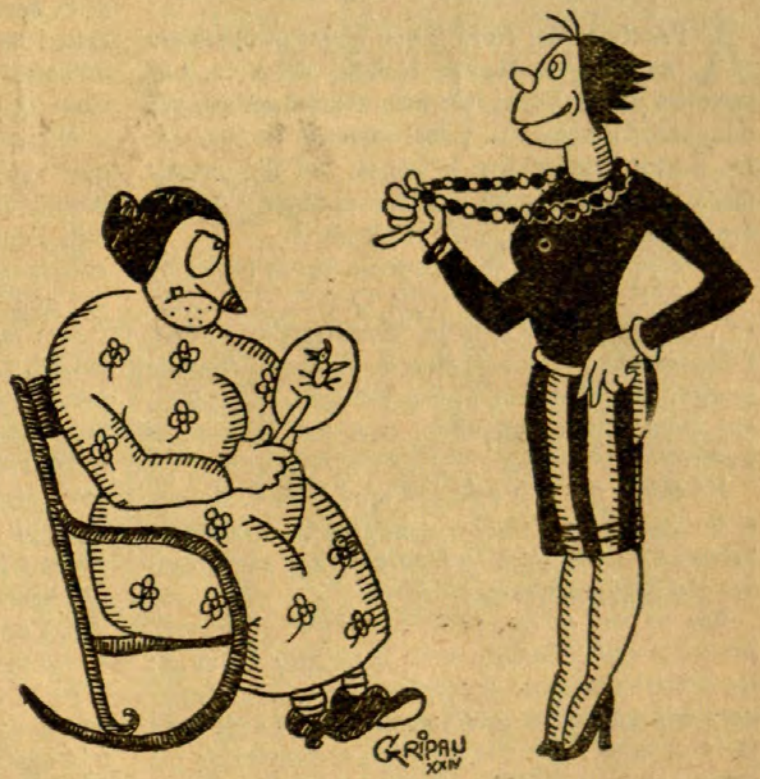
També l'amic Pallofa ens diu
que va a Andorra, aquest istiu.

Passa *doña Bermúdez,* i un trapella,
amb un bacallà i *La Vanguardia* sota l'aixella.

Enfront hi ha un munt d'adoquins.
Per què els guarden? Per quins fins?

S'aturen els tramvies
per manca de corrent.
Amén.

JAUMET TE I ONA

CONDICIONS

La senyora:—*I vostè voldrà venir a fora, amb nosaltres, veritat?*

La minyona:—*Segons: si al poble on han d'anar hi ha ball, i cine, i autòmnibus, i plaça, sí. Si no, no.*

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
BIBLIOTECA PARTICULAR ESTANISLAU ROIG GINÉS — BARCELONA

—Estic preocupat; no m'han sortit els melons.
—Com!... Escolta; no els vas plantar pas de cap per avall?...

TIRA CURT, NOI!

A l'Amèrica del Nord li van eixint competidors en les quatre parts restants del món. Les societats econòmiques són més nombroses que les marques d'automòbils i les espècies de mongetes. Llegir una revista industrial vol dir posseir disposició per entendre l'hebreu, el xinès o la conseqüència política de J. M. Salaverria.

Hom ja no escriu la "telegrafia sense fils" sinó la T. S. F., ni la "Companyia Comercial Cotonera", sinó la C. C. C., ni la "Societat Explotadora d'Espardenyes Usades", sinó S. E. E. U. Aquests jeroglífics ens confonen, ens trenquen la closca i ens quedem tan tranquils... com per fer-nos retratar.

No capim el sentit pràctic d'aital fuga de lletres, si no és una llei econòmica establerta pels temps presents en que tot s'ha d'economitzar per esquivar lamentables relliscades.

Res no ens obliga, però, a torturar el cervell, prou i massa preocupat amb la sobtada baixa de les subsistències que ens deixen un sobrant de diners que no sabem com esmerçar-los. La de casa ja fa qui-sap-los dies m'amoïna per canviar de pis sense saber com fer-ho per acontentar-la. Per la meva part ja la brillo amb tabac de Vuelta-abajo i m'hi fet amb una col·lecció d'elàstics que en tinc uns per cada dia de l'any. Prompte, automàticament, podrem fer de nou-ric sense haver arriscat una pesseta dels altres ni treballar el contrabàndol.

S'hauran acabat els temps calamitosos. (R. I. P.). La llei de les vuit hores s'haurà de rebaixar a sis canviant els 8. 8. 8. per 6. 6. 6. 6. Els 32 H. P. 4. S. seran utilitzats pel transport de matèries fecals, i la C. F. C. del N. de E. farà eixir els trens a l'hora i els empleats guardaran les màximes atencions al públic.

M'espanta pensar que d'aquí quatre dies els ianquis vindran a estudiar-nos, posant-nos en el compromís de promulgar una llei immigratòria que limiti l'entrada dels anglo-saxons que serien prou audaços per encomanar-nos qualsevol llei seca que ens anul·laria bona part de la riquesa nacional.

No; no són convenients els sotracs. Insensiblement s'haurien de fer les coses per tal d'evitar semblants desballestaments; p. e. un quilo de patates baixar-ne el preu de cinc en cinc cèntims fins a deixar-lo als deu que costa i resultaria que en dos o tres anys hi hauríem arribat dolçament i tranquil·la. Altrament es inevitable la pertorbació anexa a la sobtada normalització de l'economia del país causant de les afeccions nervioses.

Els termes mitjos són els més adequats en la major part de les coses: així entre el sol i la fosca hi ha la penombra; entre l'hivern i l'istiu hi ha la primavera; entre allò i això hi ha el terme d'entre mig que encara no s'ha assajat. Les societats anònimes (S. A.), tenen el gros inconvenient de la responsabilitat personal; car les gerències, moltes vegades, són autoritats figurades, com si diguéssim homes de palla que tant en la fatxenderia com en el parlar semblen alguna cosa mentre el C. A., a l'ombra, fa i desfà ço que té per convenient.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

X. X.

Els immortals Sitgetans

RICARD ROIG

ENS havem capbussat set vegades, i refrigerat altres tantes, abans d'escriure aquest nom: Ricard Roig; per tal de disfrutar d'una temperatura glacial i evitar tota sufocació.

Nosaltres—no cal dir-ho—som els únics que, en un moment donat, podríem disparar una biografia d'En Roig a la posteritat amb tota riquesa de detalls. De les rebequeries infantils fins al temps de plenitud, passant pels ensinistraments de l'adolescència, coneixem a fons la personalitat del Mac-Twain sitgetà.

Evocaríem el segle d'or del senyor Huguet, la gustació de la coca de pinyons; el ball, piano i cant d'aquelles soirées que no tornaran més; despenjaríem els ja antics volums dels primers "Baluart de Sitges" (*malaguanyat!*); assaboriríem de bell nou les primícies de l'enginy de Santiago Rusiñol, que fou per En Roig com un Grial preciosíssim; ens asseuríem mil voltes a taula per oir, a la fi, el verb d'En Roig, variat, profund, llisquent, vorejant la causticitat i la droleria per allunyar-se'n; aniríem devotament, com en un romiatge cap al Bosc de Cà l'Amell, i el nostre home s'aixecaria de la brosta per cantar les excellències de la vida geòrgica en uns Jocs Florals de ruralia, i les nimfes desfilarien aavant dels nostres ulls bo i fent ganyotes...

De vegades, en passar davant d'En "Ricardo", Sembla que ens digui: — "Vosaltres sou els meus continuadors". — I s'erra; perquè ens ens manquen les seves subtils agudeses, i una piga agressiva.

LILIANA

Admirem en Liliana el trasbalsador eixalabrament, les intermitències de resignació i el cor vulnerable—a última hora—per les fogositats del pianista. Cada any, en començar el juliol, Liliana cau a la nostra platja, com un fruit de benedicció esperat i inevitable, i fins amb un cert dolç belar d'ovella, comparable a la flauta del déu Pan. Esprimatxada i vincladissa, també ha volgut colrar-se la pell, i avui ja es creu èmula de la sutja.—L'altre dia fou requerida per expedir bitllets de la Tòmbola; però Liliana preferí vendre begudes de quinze cèntims a cinc pessetes el got.

La bona dama que va posar-la al món hagué de suportar una feridora interpellació sobre els anys de Liliana, i aquella respongué, impertorbablement:—Liliana té trenta anys, que no són res per una noia!—Això no obstant, hi ha qui en coneix el clau, i conta que la bona dama sempre té la mateixa resposta, mig girant els ulls en blanc vers l'horitzó, en direcció del qual—oh desventura!—no creua cap ocell.

Aquestes consideracions ens les fèiem sis anys enrera; avui encara conserven tota llur vida i ufanor.

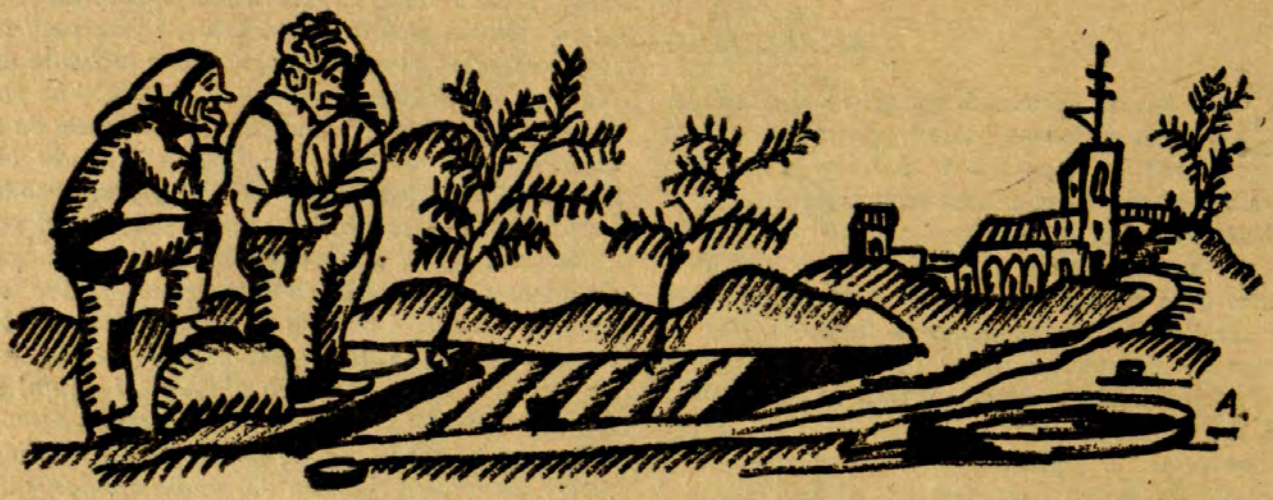
CAIMITU HILL

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

—Tengo el gusto de presentarle mi prima, Vera.
—Encuentro que no està prima como esto, pero esvera.
—Y prima.
—Prima hermana?
—No, prima delgada.
—Pues le digo que no està tan delgada como esto.
—Caballero!...
—Caballera!...

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Tant d'eixut que diu que hi ha, i jo tan xop que estic!

La nostra Exposició

(*Més exemplars rebuts*)

Cada dia anem rebent més diaris, periòdics, revistes, butlletins, etc., per a l'exposició que per a temps oportú estem preparant de publicacions periòdiques fetes a Catalunya, València, Balears i llocs d'Amèrica, de cent anys cap aquí, com a acte preparatori del Primer Centenari de la nostra Renaixença Literària. Veu's aquí els rebuts darrerament:

De Rubí, La Lluita, El Rubinense, Saba Nova; de Badalona, El Eco de Badalona (de l'any 1868); de Montblanc, Seny Gros; de Vich, Revista Franciscana (any 1873), La Veu del Montserrat (any 1878) i El Jardín Seràfico, del segle actual; de Gandesa, La Comarca Gandesana; d'Igualada, L'Ateneu, Igualada en el Bruch, La Voz del Noya, L'Eco d'Igualada; de Vilademuls, El Castelloní; de Tortosa, El Correo de Tortosa; d'Hospitalet de Llobregat, Portantveu del Patronat General de Beneficència; de Sabadell, Sabadell Artístic, Sabadell Moderno, Revista Literaria, L'Avenir, Joventut, Diari de Sabadell; de Balaguer, La Branca.

De Molins de Rei, Amfora; de Sitges, La Punta; de Berga, El Cordó de Sant Antoni; de Ripoll, La Lluna riu; de Manresa, Diario de Avisos de Manresa, Butlletí Concurs i Exposició fotografies, La Pagesia; de Capellades, La Veu de Capellades, Capelló; de Vilanova i Geltrú, La Defensa; de Santiago de Cuba, Patria; de Mataró, La Nou, El Pensament Marià, Diari de Mataró, Pensament Marià de la Costa de Llevant; de Reus, Pericu, El Consecuente.

De Barcelona, segle passat: L'Art del Pagès (any 77), Paz y Tregua, (a. 78), L'Avi Vell, La Vespa, (a. 82), Lo Martell, Lo Bon Catòlich, Lo Bon Cristià, (a. 83), Lo Mestre Titas (a. 88), La Talía Catalana (a. 98), Lo Teatre Catòlich (a. 99), La Barretina (a. 1900).

Del segle actual: Apostolat Missions, Exercicis i Obres auxiliars, La Gaceta de Cataluña, Color, El Infantil, El Mundo de los niños, Colorín, Pulgarcito, B. B., Charlot, Pierrot, La Alegría Infantil, El Cine Infantil, Crespín, Album infantil, Hay que ver!, Pepín, Sigronet, Sancho Panza, Mar i Cel, Bella Terra, L'Escon, Butlletí Quinta Salud La Alianza, L'Auca, Xut!, Butlletí dels Mestres, Butlletí del Treball, Eugenia, Butlletí de la Cambra Mercantil, Boletín Asociación Nacional fabricantes de juguetes y artículos de Bazar, Diario de la Feria, El bien hablar, Pequeña Gaceta de régimen local, El Lliri de Sant Lluís, Butlletí Grup Excursionista Mossèn Cinto, Infantia Nostra, Gaseta del Diumenge, L'Escena Catalana, Els Blaus, Nostra Catalunya.

A tots, moltes gràcies.

TIP. ALTÉS

RESPONEM

(No tornem els originals)

Jamalaji.—No ens hi han deixat passar. Gràcies!

Orim.—Rebut i agraïts.

J. del Val.—Efectivament va ésser un malentès. L'últim article no ha pogut passar. Agraïts.

Indispensable.—Sí, indispensable.

A. F.—No va.

Rum rum.—Ni que sigui ram ram.

El cavaller estovat.—Celebrarem molt de veure'l. Convé (no he pres les fulles pel rave, home de Déu!).

F. d'Egara.—Unes coses van, altres no.

En Baldiret (La Garriga).—Passeu a veure'ns.

Manelet II.—El mateix us diem.

L. Drhums.—El mateix us diem.

La Custaria.—Ens voleu passar a veure?

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - Barcelona Telèf. 813-S. P.

Està a punt de sortir

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

DE

JOSEP M. PROUS I VILA

Aviat serà posat a la venda en les principals llibreries.

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

El número vinent

EL BORINOT

farà una passejada per la ciutat de

MATARO

a veure com passa la Festa Majô

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

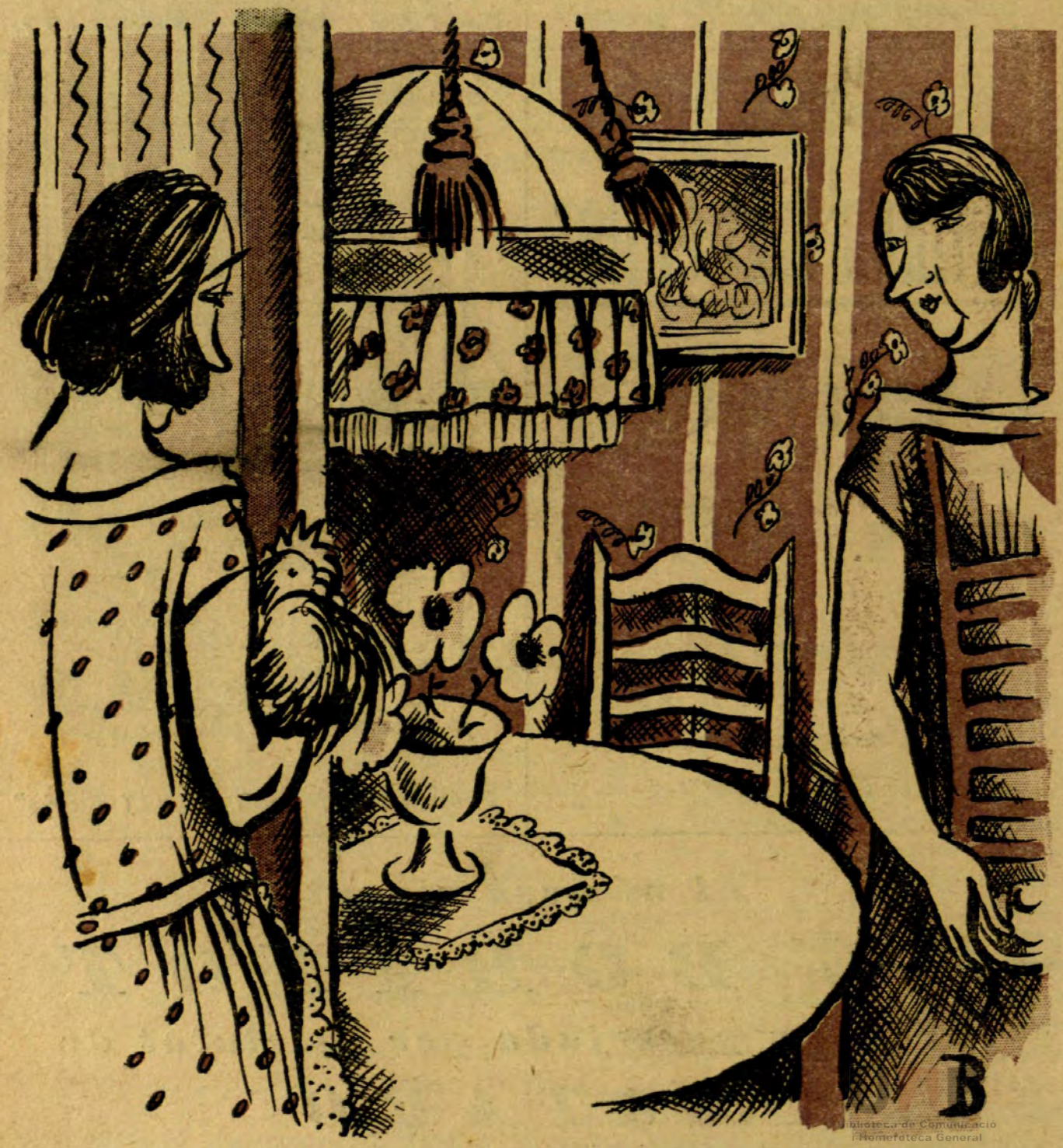
Any II-Núm. 34
17 de juliol 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.ª a l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General

COM QUE LAS MINYONES SÓN DE FORA, HI ENTENEN

La senyora. — Què diu? que per les dents sap si un pollastre té gaire temps?... Si els pollastres no en tenen, de dents...

La minyona. — Oh, ja en tinc jo!